

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 11Csp/197/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118214735
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Wildeová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2019:8118214735.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Ivetou Wildeovou v spore žalobkyne: Y. Č., T.. XX.XX.XXXX, H. G., T. XX, zast.: JUDr. Ambróz Motyka, advokátska kancelária, so sídlom Námestie SNP 7, Stropkov p r o t i žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s.; skrátený názov: VÚB, a.s., so sídlom Mlynské Nivy 1, Bratislava, IČO: 31320155, zastúpený: ČERNEJOVÁ & HRBEK, s. r. o., Kýčerského 7, Bratislava, o vydanie bezdôvodného obohatenia a prísl. takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni 805,13 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 5% ročne od 7.11.2018 do zaplatenia, to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. Žalobu v prevyšujúcej časti ohľadom úrokov z omeškania z a m i e t a .
- III. Žalobkyňa m á voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa žalobou zo dňa 18.10.2018 sa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia 805,13 Eur s úrokmi z omeškania 8,05% ročne od 27.1.2015 do zaplatenia. Žalobu odôvodnila tým, že žalovaný jej poskytol ako spotrebiteľke na základe zmluvy o vydaní a používaní pôžičkovej karty Quatro Premium z XX.X.XXXX úverový rámec 995,82 Eur. Úver mala žalobkyňa splatiť mesačnými splátkami po 33,19 Eur. Celkovo vyčerpala z úverového rámca 3.277,05 Eur a splátkami uhradila 4.082,18 Eur. Keďže v zmluve nebolo uvedené RPMN, úver je bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný sa tak na jej úkor bezdôvodne obohatil vo výške 805,13 Eur. Úroky z omeškania uplatnila odo dňa úhrady poslednej splátky. Poukázala aj na spor vedený na tomto súde pod sp. zn. 14C/215/2016, v ktorom žalovaný si uplatnil voči nej pohľadávku vo výške 4.281 Eur. Žalobkyňa sa k danej žalobe vyjadrila 20.10.2016, následne bola pohľadávka postúpená na spoločnosť Intrum Justitia Slovakia s.r.o., ktorá žalobu zobrala späť.

2. Žalovaný sa k žalobe vyjadril stručne vznesením námietky premlčania v dôsledku uplynutia trojročnej objektívnej a tiež dvojročnej subjektívnej premlčacej doby vzhľadom na to, že žalobkyňa poslednú splátku zaplatila v januári 2015 a žalobu podala až v októbri 2018. Žiadal preto žalobu zamietnuť.

3. Žalobkyňa v písomnej replike na vyjadrenie žalovaného nesúhlasila s dôvodnosťou námietky premlčania. Mala za to, že je potrebné aplikovať 10 ročnú objektívnu premlčaciu dobu, pretože na strane žalovaného išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie, keďže ako nebankový subjekt pôsobiaci na finančnom trhu už niekoľko rokov musel vedieť, že neuvedenie zákonom požadovaných náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere (v danej veci údaj o úrokovej sadzbe a RPMN) má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru s poukazom na § 4 ods. 2 písm. g/ a ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z. O týchto následkoch musel byť prinajmenšom uzrozumený. Mala za to, že o úmysle bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobkyne svedčí aj žaloba žalovaného voči žalobkyni v spore 14C/215/2016, v

ktorom od žalobkyne uplatňoval doplatenie sumy 4.281 Eur a teda skúšal, či v tomto súdnom konaní bude sa spotrebiteľka brániť a poukáže na nedostatky v spotrebiteľskej zmluve. Poukázal na závery niektorých rozsudkov Krajského súdu v Prešove 3Co/41/2012, 5Co/134/2012 a Krajského súdu v Žiline 9Co/648/2013 na podporu svojho názoru a pokiaľ ide o začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby uviedla, že o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného sa dozvedela až z konania vedeného na tomto súde pod sp. zn. 14C/215/2016. Rozhodujúca je totiž skutočná a nie predpokladaná vedomosť oprávneného o vzniku bezdôvodného obohatenia a v tejto súvislosti poukázala aj na záver vyplývajúci z uznesenia Krajského súdu v Prešove 7Co/120/2017 zo dňa 20.2.2018, ktorý sa nestotožnil s počítaním subjektívnej premlčacej doby od momentu úhrady poslednej splátky žalobkyňou. Na pojednávaní právny zástupca žalobkyne upresnil, že dvojročná premlčacia lehota podľa jeho názoru plynie až od právoplatnosti uznesenia súdu o zastavení konania vo veci 14C/215/2016, pretože až vtedy žalobkyňa nadobudla istotu o bezdôvodnom obohatení žalovaného.

4. Súd vykonal dokazovanie písomnými vyjadreniami strán, zmluvou o vydaní a používaní pôžičkovej karty Quatro Premium zo dňa XX.X.XXXX, spisom tohto súdu 14C/215/2016 a zistil tento skutkový stav:

5. Dňa XX.X.XXXX bola uzavretá medzi VÚB a.s. a žalobkyňou zmluva č. XXXXXXXXXXXX o vydaní a používaní pôžičkovej karty Quatro Premium. V zmluve bol dohodnutý úverový rámec 30.000 Sk (995,82 Eur) a mesačná splátka 1.000 Sk (33,19 Eur). V zmluve chýba údaj o úrokovej sadzbe a o RPMN.

6. Žalovaný podal voči žalobkyni na tomto súde 24.6.2016 žalobu vedenú pod sp. zn. 14C/215/2016, ktorou žiadal, aby žalobkyňa mu zaplatila z tejto úverovej zmluvy istinu 4.281 Eur a úroky z omeškania. Prílohou žaloby v danom spore boli výpisy žalobkyne z jej pôžičkovej karty Quatro Premium od 1.1.2009 do 30.4.2016. Z týchto výpisov vyplýva, že žalobkyňa posledný krát čerpala úver 9.11.2012 a poslednú splátku uhradila 27.1.2015. Z týchto výpisov tiež vyplýva, že celkovo vyčerpala z úverového rámca 1.900 Eur a zaplatila 2.893,84 Eur.

7. Písomným podaním z 26.9.2016 v pôvodnom konaní žalovaný špecifikoval všetky výbery peňažných prostriedkov žalobkyňou od roku 2004 do roku 2008, ktoré úhrne predstavovali 29.100 Sk (965,94 Eur) a k tomu uviedol aj prevod dlžného zostatku vo výške 12.083,86 Sk (401,11 Eur), ale nie je zrejmé aká suma z toho predstavovala len čerpanie. Žalobkyňa zjavne celú túto sumu považovala ako čerpanie úveru a to by úhrne predstavovalo sumu 3.287,05 Eur, teda vrátane čerpaní od roku 2009 až do ukončenia zmluvy. Celkové kreditné operácie žalobkyne činili 4145,25 Eur a teda rozdiel medzi úhradami žalobkyne a čerpanými finančnými prostriedkami je 858,2 Eur.

8. Dôležité je to, že žalobkyňu zastupoval v spomínanom spore ten istý advokát, ktorý už dňa 24.8.2016 v písomnom vyjadrení k žalobe poukázal na absenciu RPMN v zmluve a citoval tiež § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z.z. a uviedol, že žalobkyňa má zaplatiť žalovanému len rozdiel medzi poskytnutými a vrátenými finančnými prostriedkami. Keďže však k žalobe boli pripojené výpisy z účtu až od roku 2009, žiadal o ich predloženie od začiatku zmluvy.

9. Už spomínané vyjadrenie žalovaného zo dňa 26.9.2016 obsahujúce prehľad jednotlivých výberov a úhrad žalobkyne bolo doručené jej právnomu zástupcovi dňa 6.10.2016. Právny zástupca žalobkyne spracoval písomné vyjadrenie k tomuto vyjadreniu až 20.10.2016 a v tomto vyjadrení uviedol aj to, že žalobkyňa celkovo vyčerpala peňažné prostriedky vo výške 3.277,05 Eur a uhradila 4.082,18 Eur a teda preplatila finančné prostriedky a preto žiadal žalobu zamietnuť.

10. Následne po zmene žalobcu v dôsledku postúpenia pohľadávky, ktorým sa stala spoločnosť Intrum Justitia Slovakia s.r.o. bola žaloba zobratá späť a konanie bolo zastavené uznesením č.k. 14C/215/2016-56 zo dňa 9.12.2017, ktoré nadobudlo právoplatnosť 20.1.2018.

11. V spise 14C/215/2016 sa nachádzajú aj obchodné podmienky žalovaného pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet, ktoré podľa vyhlásenia žalobkyne v samotnej zmluve v článku IV. bode 4 sú súčasťou zmluvy a bola s nimi oboznámená. Podľa bodu 36 spomínaných OP cenník sa považuje za súčasť zmluvy. V spomínanom spise sa nachádza aj cenník žalovaného a v ňom pod bodom 18.13 je uvedená štandardná úroková sadzba pre pôžičkové karty Quatro Premium 23,76% p.a. Táto úroková sadzba bola uvedená aj vo všetkých výpisoch z pôžičkovej karty žalobkyne.

12. Súd vo veci už raz rozhodol a to rozsudkom č.k. 11Csp/197/2018-46 zo dňa 25.1.2019 tak, že žalobu zamietol, keďže mal za to, že námietka premlčania bola vznesená dôvodne. Dospel pritom k záveru, že v dôsledku absencie RPMN a úrokovej sadzby v príslušnej zmluve (hoci úroková sadzba bola uvedená v cenníku, ktorý podľa Obchodných podmienok bol súčasťou zmluvy), je potrebné úver považovať za bezúročný a bezpoplatkový a teda žalovanému vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške rozdielu medzi poskytnutým úverom a úhradami žalobkyne. Zároveň však súd prvej inštancie mal za to, že žalobkyňa neprodukovala žiadny dôkaz o úmysle žalovaného bezdôvodne sa obohatiť a preto vychádzal z trojročnej objektívnej premlčacej doby plynúcej od poslednej úhrady žalobkyne, t.j. od 27.1.2015 a poukázal pritom na mnohé rozhodnutia s totožným právnym záverom, či už Krajského súdu Banská Bystrica, Žilina, Trenčín, Prešov a predovšetkým na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1Cdo/238/2017 zo dňa 18.10.2018. Súd prvej inštancie dospel tiež k záveru o uplynutí dvojročnej premlčacej doby pred podaním tejto žaloby, keďže zastáva názor, že rozhodujúcim momentom pre získanie vedomosti žalobkyne o bezdôvodnom obohatení žalovaného je vedomosť o skutkových okolnostiach rozsahu bezdôvodného obohatenia a osobe obohateného, nie o právnej kvalifikácii a opäť poukázal na totožné závery z konkrétnych rozhodnutí iných krajských súdov a predovšetkým na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 3Cdo/169/2017 a 1Cdo/67/2011. V súlade s týmito závermi mal za to, že dvojročná premlčacia doba plynie od jednotlivých úhrad, ktorými žalobkyňa preplatila istinu úveru. Navyše však v tomto konkrétnom prípade poukázal aj na to, že právny zástupca žalobkyne sa dozvedel o konkrétnej výške bezdôvodného obohatenia (o osobe obohateného mal vedomosť už skôr), najneskôr 6.10.2016, kedy v predchádzajúcom spore mu boli doručené všetky výpisy z kreditnej karty žalobkyne, čo znamená, že aj v tomto prípade by bol nárok premlčaný.

13. Súd druhej inštancie tento rozsudok zrušil a vrátil na nové konanie s poukazom na § 389 ods. 1 písm. b/ CSP a to len v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci a to pokiaľ ide o vyhodnotenie námietky premlčania. Podľa súdu prvej inštancie však neexistoval zákonný dôvod pre zrušenie spomínaného rozsudku, pretože na tento postup neboli splnené zákonné predpoklady v zmysle § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, pretože súd sa nedopustil nesprávneho procesného postupu voči žalobkyňi v súvislosti s porušením nejakého procesného práva, rozhodne nedošlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom sám odvolací súd uviedol, že vec zrušil len v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci a k takému postupu nebol ani naplnený zákonný dôvod v zmysle § 389 ods. 1 písm. c/ CSP. Súd riadne zistil skutkový stav, ktorý v podstate bol nesporný a teda nič nebránilo odvolaciemu súdu rozhodnúť vo veci meritórne. V tejto súvislosti súd pripomína, že Ústavný súd SR už vo viacerých rozhodnutiach poukázal na nesprávnu rozhodovaciu činnosť súdov druhej inštancie, ak sa vyhýbajú konečnému rozhodnutiu vo veci, pretože tým dochádza k porušeniu ústavného práva procesnej strany podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR, prípadne článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, pretože takýmto postupom odvolacieho súdu dochádza k zbytočným prietahom (napr. Nález Ústavného súdu SR III. ÚS 379/2017 zo dňa 25.10.2017 alebo III. ÚS 727/2017 zo dňa 31.1.2018).

14. K zrušeniu prvoinstančného rozsudku došlo uznesením č.k. 20Co/49/2019-88 zo dňa 31.5.2019. Odvolací súd nesúhlasil s trojročnou objektívnou premlčacou dobou a vyslovil názor, že žalovaný ako osoba podnikajúca na finančnom trhu má poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov a je preto dôvodné predpokladať, že žalovaný minimálne vedel, že striktné nedodržanie zákona č. 258/2001 Z.z. predstavuje zákonom predpokladanú sankciu, t.j. že úver bude považovaný za bezúročný a bez poplatkov a pre prípad, že sa tak stane, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzročený. Z toho vyvodil úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobkyne, ktorý bol daný už od uzavretia zmluvy, ktorej návrh koncipoval žalovaný a v dôsledku toho je podľa neho potrebné aplikovať desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu.

15. Z bodu 21. odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu vyplýva aj to, že napriek tomu, že súd druhej inštancie mal jasno v tom, od kedy začala plynúť dvojročná subjektívna premlčacia doba - že rozhodujúci je dátum doručenia uznesenia o zastavení konania vo veci 14C/215/2016, súdu prvej inštancie uložil povinnosť zaoberať sa tým, kedy sa žalobkyňa skutočne dozvedela o vzniku bezdôvodného obohatenia, čo nemožno považovať za správny a zákonný postup.

16. K vysloveným právnym záverom súdu druhej inštancie súd dodáva, že s nimi nesúhlasí, pretože zastavenie predchádzajúceho súdneho konania pre vedomosť žalobkyne o vzniku bezdôvodného obohatenia nemá absolútne žiadny význam. Pokiaľ ide o názor súvisiaci s desaťročnou objektívnou premlčacou dobou k tomuto názoru súd poukazuje na to, že v danom prípade išlo o revolvingový úver

poskytnutý na kreditnú kartu žalobkyne. Mnohé súdy pritom vychádzali z toho, že pri revolvingovom úvere nie je možné RPMN určiť a jeden z prvých, ktorý tento názor vyslovili, bol senát 6Co Krajského súdu v Prešove (ktorého členom boli v tom čase predseda senátu 20Co a jeden člen spomínaného senátu) - išlo o rozhodnutie 6Co/95/2010 zo dňa 27.1.2011. Preto je prekvapujúce, ak v súčasnosti v podstate totožný senát prijíma záver o úmysle žalovaného bezdôvodne sa obohatiť, ak v zmluve nebolo uvedené RPMN, keď sám zastával v minulosti názor, že pri revolvingovom úvere nie je možné RPMN určiť. Ťažko tiež možno prijať záver o úmysle pri neuvedení výšky úrokovej sadzby v samotnej zmluve, keď jej neoddeliteľnou súčasťou boli Obchodné podmienky a Cenník a výška úrokovej sadzby bola uvedená v Cenníku, pričom mnohé súdy takúto formu zmluvy akceptovali. Nesprávne je aj tvrdenie súdu 2. inštancie, že návrh zmluvy koncipoval žalovaný, zmluvu totiž uzatvorila celkom iná spoločnosť.

17. Žalovaný v písomnom vyjadrení po doručení uznesenia odvolacieho súdu zo dňa 27.9.2019 sa podrobnejšie vyjadril k námietke premlčania, pričom vyslovil názor, že súd prvej inštancie nemôže byť v tejto veci viazaný názorom Krajského súdu v Prešove, ktorý je nesprávny, neprípustne nerešpektujúci aktuálnu konštantnú judikatúru najvyšších súdnych autorít a v súčasnosti ojedinelý.

18. Aj keď súd prvej inštancie sa stotožňuje so zdôvodnením námietky premlčania v zmysle spomínaného vyjadrenia žalovaného, napokon v podstate ide o rovnaké argumenty ako boli uvedené súdom v predchádzajúcom rozsudku, zároveň uvádza, že nemá inú možnosť než rešpektovať právny názor odvolacieho súdu v jeho zrušujúcom uznesení, keďže podľa § 391 ods. 2 CSP je zo zákona ním viazaný. Musel teda vychádzať z desaťročnej objektívnej premlčacej doby a plynutie dvojročnej subjektívnej premlčacej doby musel počítať od 4.1.2018, čo je dátum doručenia uznesenia o zastavení konania 14C/215/2016 právnenému zástupcovi žalobkyne. Za týchto okolností musel preto prijať záver, že námietka premlčania je nedôvodná, keďže objektívna premlčacia doba začala plynúť od 27.1.2015, čo je posledná úhrada žalobkyne.

19. Žalobkyňa si uplatnila nárok podľa § 451 a násl. Občianskeho zákonníka.

20. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

21. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

22. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

23. Za účelom posúdenia vzniku bezdôvodného obohatenia žalovaného bolo potrebné predovšetkým vyhodnotiť právny vzťah medzi stranami v súvislosti s uzavretou zmluvou, ktorou bol žalobkyňi poskytnutý revolvingový úver formou kreditnej karty a to podľa zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy t.j. v znení účinnom od 1.4.2002 do 30.6.2006. Tento zákon sa totiž vzťahuje aj na prípady poskytnutia úveru na kreditnú kartu, čo vyplýva z § 1 ods. 3 citovaného zákona, čo je aj tento prípad.

24. Podľa § 2 písm. a/ citovaného zákona spotrebiteľským úverom sa rozumie dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme.

25. Podľa § 2 písm. b/ citovaného zákona zmluvou o spotrebiteľskom úvere sa rozumie zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

26. Podľa § 3 ods. 1 citovaného zákona veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci.

27. Podľa § 3 ods. 2 citovaného zákona spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

28. Obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú vymenované v § 4 ods. 2 citovaného zákona a medzi nimi pod písm. g/ je uvedená ročná percentuálna miera nákladov; ak uvedená nie je spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

29. Podľa § 4 ods. 5 citovaného zákona od spotrebiteľa nemôže veriteľ požadovať úrok alebo poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

30. Súd zastáva názor, že skutočne u žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu na úkor žalobkyne a to vo výške sumy, ktorú žalobkyňa zaplatila žalovanému navyše než bolo jej čerpanie úveru. V zmluve totiž nebolo uvedené RPMN. Žalovaný už v predchádzajúcom spore 14C/215/2016 sa bránil tým, že pri revolvingovom úvere nie je možné RPMN určiť, s čím počítal aj zákon s poukazom na § 3 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z.z. a na podporu tohto názoru poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove 6Co/95/2010 zo dňa 27.1.2011, v zmysle ktorého pri revolvingovom úvere nie je možné určiť RPMN. Súd však tento názor nezdiera a má za to, že podľa počiatočných základných údajov v zmluve je možné RPMN vypočítať podľa rovnice obsiahnutej v prílohe k zákonu č. 258/2001 Z.z. Táto rovnica vyjadruje ekvivalent úveru na jednej strane a splátok a poplatkov na druhej strane. Základná rovnica pri výpočte RPMN odpovedá na ročnom základe celkovej súčasnej hodnote čerpania na jednej strane a celkovej súčasnej hodnote splátok a platieb poplatkov na druhej strane. Pri výpočte RPMN pri revolvingovom úvere prostredníctvom kreditnej karty sa použije predpoklad, že revolvingový úver sa poskytuje na obdobie jedného roka a splatí sa v 12 rovnakých splátkach v mesačných intervaloch. Tento postup vyplýva z pokynov k vyplňovaniu hlásenia o novo poskytnutých spotrebiteľských úveroch zverejnených na stránke Ministerstva financií SR. To, že RPMN sa dá vypočítať aj pri úveroch poskytnutých kreditnou kartou a že sa tak aj vypočítava, napokon je zrejmé aj zo štatistických údajov zverejňovaných opäť na stránke Ministerstva financií SR, kde sa uvádza priemerná hodnota RPMN aj pri úveroch poskytovaných prostredníctvom kreditnej karty. Súd sa preto nestotožňuje s názormi o nemožnosti výpočtu RPMN pri revolvingových úveroch a osvojil si názor, ktorý vyplýva napr. aj z rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici 17Co/215/2012 zo dňa 10.10.2012.

31. Pokiaľ ide o údaj o úrokovej sadzbe súd zdôrazňuje, že zmluva nemusí byť obsiahnutá len v jednom dokumente, čo vyplýva aj z odôvodnenia rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15. V danom prípade z textu samotnej zmluvy vyplýva, že žalobkyňa bola oboznámená s obchodnými podmienkami, v ktorých sa uvádza, že súčasťou zmluvy je aj cenník. Či aj cenník bol odovzdaný žalobkyni však zrejmé nie je a preto súd dospel k záveru, že v zmluve úrok uvedený nie je.

32. Súd teda dospel k záveru, že v dôsledku plnenia bez právneho dôvodu, teda nad istinu úveru došlo u žalovaného k vzniku bezdôvodného obohatenia na úkor žalobkyne, ktoré predstavuje rozdiel medzi čerpaným úverom a jej úhradami. Keďže však žalovaný vzniesol námietku premlčania bolo potrebné, aby sa súd s ňou vysporiadal.

33. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/20160701>>). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

34. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

35. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

36. Ako už súd uviedol, musel námietku premlčania vznesenú žalovaným vyhodnotiť ako nedôvodnú a to len vzhľadom na viazanosť vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu a preto následne žalobe o zaplatenie 805,13 Eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia musel vyhovieť.

37. Úroky z omeškania boli žalobkyni priznané podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka.
38. Podľa § 517 ods. 1 vety prvej Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.
39. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.
40. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.
41. Podľa § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k 1. dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.
42. V danom prípade žalobkyňa uplatnila úroky z omeškania odo dňa, kedy sa žalovaný naposledy bezdôvodne obohatil na jej úkor, čo však je v rozpore so zákonom, pretože nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia jej vznikol až deň nasledujúci po výzve na vydanie bezdôvodného obohatenia a v žalobe žalobkyňa nepreukázala, že by pred podaním žaloby mimosúdne žalovaného vyzývala na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške žalovanej sumy a preto súd za relevantný považoval až dátum doručenia žaloby žalovanému, k čomu došlo 4.12.2018. Úroky z omeškania preto priznal od nasledujúceho dňa. V danom prípade nebolo možné vychádzať ani z ustanovenia § 10c citovaného vládneho nariadenia, pretože uplatnený nárok nevyplýval zo zmluvy, ale išlo o zodpovednostný právny vzťah a keďže v čase vzniku omeškania žalovaného úroky z omeškania predstavovali len 5% ročne, súd zamietol žalobu v časti úrokov z omeškania nad túto sumu a tiež za predchádzajúce obdobie od 27.1.2015 do 6.11.2018.
43. Výrok o nároku na náhradu trov konania vyplýva z ustanovenia § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola v spore o zaplatenie istiny v celom rozsahu úspešná, preto súd jej priznal aj plnú náhradu trov konania, keďže nezistil dôvod pre aplikáciu § 257 CSP.
44. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov písomne v 2 vyhotoveniach. V odvolaní sa uvedie ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, uvedie sa spisová značka. Ďalej sa uvedie proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie musí byť podpísané. Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 364 C.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 C.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C.s.p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.